

64

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI
În compunerea prevăzută de art. 24 din Legea nr. 304/2004

DECIZIA CIVILĂ NR. 202

Dosar nr. 1803/1/2012

Ședința publică de la 23 aprilie 2012

PREȘEDINTE :	A	B	Președintele Secției a II-a Civile
	R	V	- judecător
	D	I	- judecător
	C	D	- judecător
	M	C	- judecător

Magistrat asistent: **R** **P**

S-a luat în examinare recursul declarat de **V** **A** , judecător la Judecătoria **R** , împotriva hotărârii nr. 13/J din 19 octombrie 2011 a Consiliului Superior al Magistraturii – Secția pentru Judecători.

La apelul nominal s-au prezentat recurenta **V** **A** , personal și asistată de avocatul **M** **P** , cu delegație la dosar (fila 18) și avocatul **C** **M** , cu delegație la dosar (fila 21) și intimatul Consiliul Superior al Magistraturii prin judecător inspector **C** **G** **B** , membru al Comisiei de disciplină pentru judecători potrivit delegației aflate la dosar (fila 30).

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

S-a prezentat referatul cauzei de către magistratul asistent, arătându-se că recursul a fost declarat și motivat în termenul prevăzut de art. 47 alin. 4 din Legea nr. 317/2004, coroborat cu art. 301 și art. 303 din Codul de procedură civilă și este scutit de plata taxei judiciare de timbru și a timbrului judiciar, în conformitate cu prevederile art. 15 lit. a din Legea nr. 146/1997 și ale art. 1 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 32/1995. Totodată, s-a mai referit că la data de 19 aprilie 2012, intimatul Consiliul Superior al Magistraturii a depus la dosarul cauzei întâmpinare, comunicată recurente prin avocat **P** **M** .

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul asistent, reprezentantul recurente, avocat **P** **M** a depus la dosar, cu acordul reprezentantului intimatului, caracterizare de la Tribunalul **D** privind traseul profesional și activitatea doamnei judecător **A** **V** (fila 46).

Constatând că nu sunt de examinat cereri sau chestiuni prealabile și că recursul este în stare de judecată, Înalta Curte l-a pus în dezbaterea părților.

Având cuvântul, recurenta, prin avocat P M a solicitat admiterea recursului și modificarea hotărârii atacate, în sensul respingerii acțiunii disciplinare, ca neîntemeiată.

A arătat că au fost supuse examinării instanței de disciplină doar 16 cauze care, în opinia sa, nu pot reflecta activitatea unui magistrat.

Referitor la abaterile reținute în sarcina recurente, s-a susținut că nicio dispoziție din Codul de procedură civilă nu împiedică judecătorul să acorde un termen scurt și să preschimbe termenul de judecată și că în situația prezenței părților, se putea reține cauza spre soluționare fiind respectate dispozițiile art. 153 alin. 3 din Codul de procedură civilă. În ceea ce privește motivele invocate prin cererile de preschimbare, reprezentantul recurente a arătat că acestea nu pot face obiectul analizei instanței de disciplină.

S-a mai arătat că, susținerea potrivit căreia în unele dosare nu a existat cerere de preschimbare, cu referire la dosarul nr. 24/ /2011, nu subzistă, având în vedere că cererea a fost înregistrată în anul 2011 când intraseră în vigoare modificările aduse codului de procedură civilă prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, ce reglementează preschimbarea termenului de judecată chiar din oficiu și fără citarea părților.

Sub aspectul încălcării dispozițiilor art. 125 alin. 1 din Codul de procedură civilă a precizat că prevederile legale invocate fac trimitere numai la obligația judecătorului de a dispune întocmirea și afișarea listelor de ședință, atribuțiile de întocmire și, respectiv, afișare revenind în sarcina personalului auxiliar al instanțelor.

Referitor la încălcarea art. 68 alin. 1 din Codul de procedură civilă, s-a arătat că la data soluționării cauzei a fost verificată calitatea de reprezentant a avocatului ales și a fost depus contractul de asistență juridică pentru dovedirea existenței raporturilor de reprezentare (filele 24,25).

În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 167 alin. 2 din Codul de procedură civilă, recurenta, prin avocat, a învederat faptul că la soluționarea cauzei au fost avute în vedere înscrisurile depuse la dosar până la închiderea dezbaterilor, soluția neputând fi influențată de certificatul fiscal, depus după închiderea dezbaterilor, act care nu are forță probantă în ceea ce privește dreptul de proprietate, fiind nerelevant pe fondul cauzei.

Privitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 54 din Legea nr. 7/1996 a cadastrului și publicității imobiliare, s-a arătat că nu poate fi atrasă răspunderea personală a recurente, întrucât, potrivit articolului sus-menționat nu intră în

65

atribuțiile judecătorului comunicarea hotărârii pronunțate, acesta doar pronunță hotărârea, atribuția comunicării hotărârii revenind personalului auxiliar.

Față de pretinsa încălcare a dispozițiilor art.129 din Codul familiei, recurenta, prin avocat, a arătat că avizul autorității tutelare era necesar numai în situația în care minorul era reprezentat de un tutore, în speță acesta fiind reprezentat de curator.

Referitor la încălcarea dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru s-a arătat că niciun dosar nu a fost soluționat fără stabilirea taxei judiciare de timbru conform legii.

În susținerea recursului recurenta, prin avocat, a arătat că nu a existat re-credință sau gravă neglijență în exercitarea atribuțiilor de serviciu, hotărârile pronunțate rămânând definitive, acestea nefiind atacate, astfel încât se poate concluziona că niciuna dintre părțile litigiilor în discuție nu s-a considerat prejudiciată.

La solicitarea Înaltei Curți referitoare la încălcarea dispozițiilor privind continuitatea completului de judecată, recurenta, prin avocat P. M. a precizat că dosarul i-a fost repartizat de către președintele instanței, întrucât judecătorul titular al completului căruia îi fusese repartizat inițial acest dosar se afla la acea dată în concediu de odihnă.

Având cuvântul, recurenta, prin avocat C. M., a arătat cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 153 alin. 3 din Codul de procedură civilă, că în hotărârea instanței de fond nu s-a reținut că nu ar exista cereri de preschimbare în cele două cauze reclamate.

De asemenea, a mai arătat că trebuie avută în vedere rațiunea pentru care art. 153 alin. 3 din Codul de procedură civilă impune necesitatea existenței motivelor temeinice pentru a se dispune preschimbarea termenului de judecată, însă textul nu stabilește în concret care sunt motivele pentru care un judecător ar trebui să dispună preschimbarea unui termen de judecată, legiuitorul urmărind doar ca partea adversă să nu fie luată prin surprindere în această situație. În acest context, a precizat că nu s-a reținut nici încălcarea principiului publicității ședinței de judecată, ambele părți fiind prezente.

Pe de altă parte, a învederat faptul că în hotărârea atacată nu se indică norma procedurală încălcată prin stabilirea situației de fapt de către judecător în dosarele soluționate, aceasta fiind un act jurisdicțional ce nu poate face obiectul unui control judiciar de către Consiliul Superior al Magistraturii.

A mai susținut, în esență, că în niciuna dintre hotărâri nu se face referire la răspunsul la interogatoriu al reprezentantului legal, ceea ce dovedește că instanța nu a reținut ca probă răspunsul acestuia și nu l-a avut în vedere la pronunțarea soluției.

Privitor la pretinsa încălcare a art. 54 din Legea nr. 7/1996 a cadastrului și publicității imobiliare a susținut că hotărârile judecătorești privitoare la dreptul de proprietate se transmit Oficiului de Cadastru și Publicitate Mobiliară de către instanțele judecătorești, iar nu de către judecători personal.

Referitor la dosarul invocat în susținerea pretensei încălcări a art. 13 alin. 1 din Codul de procedură civilă a menționat că obiectul acestuia era pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare, aceasta având natura unei acțiuni personale care nu intră sub incidența articolului sus-menționat, prin urmare competența este relativă și părțile pot deroga.

Cu privire la cererea de preschimbare a termenului de judecată formulată la data de 9 septembrie 2010, recurenta, prin avocat, a arătat că aceasta i-a fost repartizată de către președintele instanței de judecată, întrucât judecătorul titular al completului investit inițial se afla la acea dată în concediu de odihnă iar recurenta figura în planificarea de permanență pentru acea zi.

În concluzie, s-a referit la faptul că instanța de fond a făcut o individualizare greșită a sancțiunii care a fost aplicată recurente, apreciind greșit gravitatea faptelor reținute, arătând, totodată, că aceasta a manifestat întotdeauna disponibilitate pentru a-i fi repartizate și alte sarcini de serviciu în afara activității de judecată, nu a fost niciodată sancționată disciplinar în toată cariera de 15 ani și nu au fost înregistrate sesizări negative cu privire la comportamentul său.

Față de cele arătate mai sus, recurenta, prin avocat, solicită modificarea în tot a hotărârii atacate în sensul respingerii, ca neîntemeiate, a acțiunii disciplinare formulate împotriva sa, iar în măsura în care se va constata că există abateri solicită modificarea în parte a hotărârii atacate, în sensul aplicării unei sancțiuni disciplinare mai puțin drastice.

În ședință publică recurenta, prin avocat C M , a depus concluzii scrise.

Având cuvântul, reprezentantul intimatului, judecător inspector C G B , membru al Comisiei de disciplină pentru judecători, a susținut motivele invocate în întâmpinare și a solicitat respingerea recursului, ca nefondat și, în consecință, menținerea hotărârii atacate ca fiind legală și temeinică.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față,

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin hotărârea nr.13/J din 19 octombrie 2011, Consiliul Superior al Magistraturii - Secția pentru Judecători, cu opinie majoritară, a admis acțiunea disciplinară formulată de Comisia de disciplină pentru judecători împotriva numitei

64

V A – judecător în cadrul Judecătoriei R și, în baza art.100 lit. d) din Legea nr.303/2004, republicată cu modificările și completările ulterioare, a aplicat magistratului sancțiunea excluderii din magistratură, pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. h) teza I și m) din același act normativ.

În motivarea acestei hotărâri, Consiliul a reținut că, prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru judecători sub nr.7/J/2011, Comisia de disciplină pentru judecători a solicitat Secției ca prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art.100 din Legea nr.303/2004 numitei V A, judecător la Judecătoria R pentru săvârșirea abaterilor disciplinare constând în exercitarea funcției, inclusiv nerespectarea normelor de procedură, cu rea credință, și nerespectarea dispozițiilor privind repartizarea aleatorie a cauzelor, prevăzute de art.99 lit.h) teza I și m) din același act normativ.

Prin considerentele hotărârii s-a reținut, pe baza materialului probator administrat în timpul efectuării cercetării prealabile și, ulterior de către Consiliu în mod nemijlocit, în ceea ce privește abaterea disciplinară prevăzută de art.99 lit.h) teza I din Legea nr.303/2004, că pârâta judecător V A a încălcat dispozițiile art.153 alin.3, art.167 alin.2, art.220, art.223, art.224, art.125 alin.1, art.121, art.67, art.68, art.69 și art.83 Cod procedură civilă, a dispozițiilor art.54 alin.2 din Legea nr.7/1996, art.129 alin.2 din Codul familiei, art.11 din Legea nr.304/2004, art.18 alin.1, art.3² alin.1 din Legea nr.146/1997.

Astfel, s-a reținut că deși dispozițiile art. 153 alin. (3) Cod procedură civilă prevăd că termenul de judecată nu poate fi preschimbat decât pentru motive temeinice, din oficiu sau la cererea oricăreia dintre părți, pârâta judecător a procedat la admiterea acestor cereri, fără verificarea existenței unor motive temeinice și a admis cereri de preschimbare inexistente (de exemplu dosarul nr. 97/2011). Prin urmare, s-a apreciat că apărările pârâtei judecător potrivit cărora exista acordul ambelor părți asupra preschimbării primului termen de judecată, nu justifică lipsa motivelor temeinice cerute de lege și nu constituie în sine un astfel de motiv, cu atât mai mult cu cât niciuna din încheierile pronunțate de pârâta judecător și prin care s-au admis astfel de cereri nu cuprinde în argumentare un astfel de motiv.

De asemenea, s-a mai reținut încălcarea dispozițiilor art. 220, 223 și 224 Cod de procedură civilă referitoare la administrarea probei cu interogatoriu, constatată în cauzele în care pârâții vânzători erau reprezentați în proces în baza unui mandat convențional sau de către un reprezentant legal (curator), cauze în care, în adoptarea soluției, instanța a avut în vedere răspunsurile la interogatoriu ale curatorilor, pentru fapte care îi priveau pe pârâți, nu pe reprezentanții acestora

respectiv, încheierea chitanței, primirea prețului vânzării, imposibilitatea prezentării la notar (dosar nr. 97/2011, 1800/2010).

S-a mai reținut că în dosarul nr. 1800/2010, deși limitele acordate curatorului prin dispoziția primarului erau exclusiv de susținere a intereselor minorilor la Judecătoria R , pârâta judecător V A a permis curatorului exercitarea unor acte de dispoziție (exprimarea acordului la înstrăinarea imobilului, în numele pârâtului), în afara oricărui mandat în acest sens, fiind încălcate drepturi fundamentale ale persoanei aflate sub asistență.

Astfel, instanța a luat act de exercitarea unui drept de dispoziție al vânzătorului cu privire la care acesta nu se exprimase în fața instanței, personal, în cadrul prevăzut de lege, instanța constatând acordul proprietarului la vânzare în baza unei declarații date de o persoană care nu fusese împuternicită cu dreptul de a dispune de bunul pârâtului, declarație căreia i-a dat eficiență, fiind avută în vedere la soluționarea cauzelor, astfel cum rezultă din considerentele hotărârilor pronunțate .

În dosarul nr. 24/2011, s-a constatat că pârâta judecător a încălcat dispozițiile legale care reglementează competența instanțelor de judecată în materie de imobile, având în vedere că din coroborarea dispozițiilor art. 159 pct. 3 din Codul de procedură civilă cu dispozițiile art. 19 din același cod reiese că este exclusivă competența teritorială în situația prevăzută de art. 13 alin. (1) din Codul de procedură civilă, potrivit căruia cererile privitoare la bunuri imobile se fac numai la instanța în circumscripția căreia se află imobilele.

De asemenea, s-a constatat că pârâta judecător nu a stabilit titularul dreptului de proprietate, în condițiile în care a acceptat depunerea unui titlu de proprietate cu privire la terenuri, exclusiv pe numele unei alte persoane decât pârâtul din acțiune, ori a justificat calitatea de moștenitor a pârâtului prin depunerea unei cereri de deschidere a succesiunii persoanei care figurează în titlul de proprietate, adresată Primăriei, fără să existe la dosar măcar certificatul de deces al persoanei respective. Aceste sesizări nu cuprind mențiuni privind autorul acestora, ci doar cu privire la elementele de identificare a moștenitorilor prezumtivi ai defunctului (dosar nr. 295/2010, nr. 97/2011).

În raport de dispozițiile art. 68 și următoarele din Legea nr. 36/1995 care prevăd că dezbaterile unei succesiuni se face la notarul public sau în fața instanței de judecată, astfel încât o cerere adresată primăriei nu echivalează cu dovada calității de moștenitor a proprietarului, s-a constatat că instanța nu a justificat cum a operat transmiterea dreptului de proprietate la pârât, ci a reținut în hotărâre, în contra actelor din dosar, că titlul de proprietate era emis pe numele pârâtului, deși acesta fusese emis pe numele persoanei decedate.

Prin urmare, nu au fost primite susținerile pârâtei judecător, potrivit cărora stabilirea greșită a calității procesuale pasive a pârâților nu afectează în nici un fel drepturile adevăraților proprietari, întrucât hotărârea nu le este opozabilă, deoarece nu poți invoca în apărare propria culpă, în condițiile în care una din obligațiile judecătorului este să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale.

Totodată, s-a constatat că pârâta judecător a încălcat și dispozițiile art. 54 alin. (2) din Legea nr. 7/1996 a cadastrului și publicității imobiliare, așa cum au fost modificate, potrivit cărora instanțele judecătorești au obligația de a transmite, în termen de 3 zile hotărârea rămasă definitivă și irevocabilă, constitutivă sau declarativă asupra unui drept real imobiliar, la oficiile de carte funciară în a căror rază de activitate se află imobilul, comunicări care nu s-au realizat în dosarele analizate.

Cu ocazia soluționării dosarului nr. 1800/2010, s-a constatat că pârâta judecător a încălcat dispozițiile art. 129 alin. (2) din Codul familiei, potrivit cărora tutorele nu poate, fără prealabila încuviințare a autorității tutelare, să facă valabilă înstrăinarea ori gajarea bunurilor minorului, renunțarea la drepturile patrimoniale ale acestuia, precum și să încheie orice alte acte care depășesc dreptul de a administra. În acest dosar, în care pârâta figura în dosar ca reprezentantă a unor minori, moștenitori ai proprietarilor imobilului, se constată lipsa oricărei discuții privind avizarea înstrăinării imobilului în cauză de către autoritatea tutelară, prin dispoziție a primarului. Prin urmare, propriile interpretări ale pârâtei judecător date textului de lege enunțat, potrivit cărora autorul minorului promisese în mod valabil să vândă promitentului cumpărător imobilul, au fost înlăturate.

Cu privire la dosarul nr. 1477/2010, s-a reținut că pârâta judecător a procedat la soluționarea acestuia, cu încălcarea dispozițiilor privind continuitatea completului de judecată, consacrate în cuprinsul art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară. Astfel, susținerile pârâtei judecător potrivit cărora dacă ar fi refuzat să soluționeze acest dosar în lipsa unui motiv temeinic ar fi săvârșit o abatere disciplinară nu au fost primite, deoarece ca judecător de permanență era investită doar cu soluționarea cererii de preschimbare a termenului de judecată, nu și cu soluționarea fondului cauzei. Mai mult, așa cum a rezultat din înscrisurile aflate la dosar, judecătorul titular al completului C1 urma ca de a doua zi să fie prezent în instanță.

Totodată, în dosarele analizate s-a constatat că pârâta judecător nu a verificat și nu a stabilit cuantumul taxei judiciare de timbru, astfel cum prevăd dispozițiile art. 18 alin. (1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de

timbru, potrivit cărora determinarea cuantumului taxelor judiciare de timbru se face de către instanța de judecată.

În ceea ce privește modul de calcul al taxei judiciare de timbru în cauzele având ca obiect constatarea vânzării-cumpărării, pârâta judecător V A a menționat în cursul cercetării disciplinare că nu mai verifica personal cuantumul taxei de timbru aferente cauzelor și că grefierul stabilea taxa de timbru, pe baza unui tabel, iar dacă ulterior observa nedepunerea chitanței, comunica grefierului cuantumul taxei și înștiința partea să timbreze.

Din probele administrate, declarația pârâtei judecător și declarația grefierului a rezultat, pe de o parte că pârâta nu a verificat legalitatea timbrării cererii de chemare în judecată, iar pe de altă parte, în cazul dosarelor cu imobile situate în raza altor judecătorești, nu a fost verificat cuantumul taxei de timbru, în raport de valoarea imobilelor conform art. 31 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

De asemenea, s-a reținut și încălcarea dispozițiilor art. 3² alin. 1) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, potrivit cărora, în cazul cererilor prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri care ține loc de act autentic de înstrăinare a unor bunuri imobile, instanța de judecată va solicita extras de carte funciară pentru bunurile imobile ce au carte funciară deschisă sau certificat de sarcini pentru imobilele care nu au carte funciară deschisă, certificat fiscal emis de compartimentul de specialitate al autorității administrației publice locale și dovada debitelor la zi ale cotelor de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari.

În dosarul nr. 97/ /2011, s-a constatat că au fost încălcate dispozițiile art. 68 alin.(1) Cod de procedură civilă privind condițiile în care poate fi primită reprezentarea părților în judecată, instanța primind concluziile avocatului menționat pe cererea de chemare în judecată, deși la dosar nu există delegația de împuternicire a acestuia de către reclamantă, iar acțiunea de chemare în judecată nu este însușită de reclamantă prin semnătură, fiind semnată doar de avocat.

S-a mai reținut încălcarea de către pârâta judecător a dispozițiilor art.167 alin. (2) Cod de procedură civilă, cu prilejul soluționării dosarului nr. 209/2011 în care pronunțarea a fost amânată pentru ca reclamantii să depună înscrisuri în dovedirea cererii, constatându-se prin această modalitate de instrumentare a cauzei, că pârâta judecător a încălcat principiul contradictorialității și dreptul la apărare al părții adverse.

S-a constatat că faptele astfel cum au fost reținute contravin și dispozițiilor art.5 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești care prevăd îndatorirea judecătorilor de a asigura, prin activitatea desfășurată,

respectarea legii și independența puterii judecătorești, dar și ale art. 4 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, care prevăd obligația judecătorilor ca prin întreaga lor activitate, să asigure supremația legii, să respecte drepturile și libertățile persoanelor, precum și egalitatea lor în fața legii, să asigure un tratament nediscriminatoriu tuturor participanților la procedurile judiciare, indiferent de calitatea acestora, să respecte Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, iar conform art. 12 din acest Cod, judecătorii sunt obligați să-și îndeplinească cu competență și corectitudine îndatoririle profesionale, să respecte îndatoririle cu caracter administrativ stabilite prin legi și regulamente și ordine de serviciu.

Referitor la dosarele în care au fost admise cererile de preschimbare urmate de soluționarea cauzelor pe fond, s-a apreciat că nu au fost încălcate dispozițiile procedurale privind publicitatea ședințelor de judecată, întrucât, așa cum rezultă din conținutul minutelor întocmite cu ocazia soluționării cererilor de preschimbare, pronunțările soluțiilor adoptate aveau loc în ședință publică, în prezența părților, iar după pronunțare continua judecata cererii pe fond.

Sub aspectul laturii subiective, s-a reținut că vinovăția pârâtei judecător îmbracă forma intenției și constă în omisiunea aplicării mai multor dispoziții legale și regulamentare imperative, cu ocazia soluționării cauzelor al căror obiect îl constituie pronunțarea unor hotărâri care să țină loc de act autentic de vânzare-cumpărare, mod de lucru ce a avut drept consecință diminuarea patrimoniului vânzătorilor pârâți. De asemenea, prin aplicarea dispozițiilor legale în alt scop decât acela al edictării lor, au fost lezate relațiile sociale referitoare la realizarea activității de justiție în sens larg, care presupun, pe lângă organizarea și funcționarea în limitele legii a organelor judiciare și îndeplinirea corectă a actului de justiție.

Totodată, s-a reținut că, prin modalitatea de lucru a pârâtei judecător, părțile au eludat dispozițiile legale cuprinse în Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale și în Legea nr. 7/1996, a cadastrului și a publicității imobiliare privitoare la autentificarea de către notar a actelor de vânzare-cumpărare a imobilelor, care ar fi presupus, în mod obligatoriu, verificarea existenței cărții funciare și eliberarea unei extras de carte funciară în acest sens, existența unui titlu de proprietate al vânzătorului și eventual, a certificatului de moștenitor care să ateste transmiterea succesiunii, legitimarea părților și manifestarea acordului personal sau prin procură autentică special emisă pentru vânzare.

În ceea ce privește abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit. m) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Secția a reținut că, prin admiterea cererilor de preschimbare a termenelor în dosarele care au fost

repartizate altor judecători, au fost încălcate dispozițiile Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești cu privire la repartizarea aleatorie a cauzelor.

În strânsă legătură cu cele reținute anterior, s-a constatat că prin încuviințarea cererilor de preschimbare a primului termen de judecată, formulate de părți, fără verificarea, conform prevederilor art. 153 Cod procedură civilă, a existenței unor motive temeinice care să justifice cererea și soluționarea dosarelor în aceeași zi, de către judecătorul din planificarea de permanență, se ajunge la situația în care părțile au posibilitatea de a alege completul de judecată care urmează să soluționeze cererea pe fond, modificându-se astfel repartizarea aleatorie, efectuată conform programului ECRIS.

Sub aspectul laturii subiective, s-a reținut că fapta a fost săvârșită cu intenție și rezultă din modalitatea de exercitare a funcției de către pârâta judecător care nu a respectat dispozițiile art. 99 pct. 8 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești și art. 53 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, soluționând un dosar care a fost repartizat unui alt judecător.

La individualizarea sancțiunii, Secția a avut în vedere gravitatea concretă a faptelor, caracterul repetitiv al nerespectării unor norme legale și regulamentare, pe o perioadă lungă de timp, consecințele negative ale faptelor, atitudinea pe care pârâta judecător a înțeles să o adopte pe parcursul procesului și circumstanțele personale ale pârâtei judecător.

Astfel, s-a argumentat că , deși la Judecătoria R , în perioada iunie - august 2010 au fost efectuate verificări cu privire la aspecte similare, înregistrate ca și deficiențe în activitatea unui alt judecător, fapte apreciate ca având o natură disciplinară, pârâta judecător a acționat în continuare de aceeași manieră, ignorând consecințele care ar fi putut fi produse prin exercitarea în același mod a atribuțiilor funcției de judecător.

Împotriva hotărârii instanței de disciplină, a declarat recurs pârâta judecător V A , motivele recursului fiind formulate ulterior, printr-un memoriu separat, depus la dosarul cauzei la data de 13 martie 2012.

Prin acest memoriu, recurenta a criticat hotărârea atacată în temeiul art. 299 și urm. din Codul de procedură civilă, considerând-o netemeinică și nelegală.

Într-un prim motiv de recurs, s-a susținut că cererile de preschimbare formulate au fost soluționate cu respectarea dispozițiilor art.153 Cod procedură civilă, având în vedere, pe de o parte, că nicio dispoziție legală nu interzice ca termenul stabilit pentru soluționarea fondului în urma preschimbării să fie la aceeași dată la care s-a soluționat cererea de preschimbare, iar pe de altă parte,

părțile au fost prezente atât la soluționarea cererii de preschimbare, cât și la soluționarea fondului cauzei.

În ceea ce privește aprecierea asupra temeiniciei motivelor invocate de părți pentru preschimbarea termenului de judecată, s-a susținut că reprezintă atributul exclusiv al judecătorului investit cu soluționarea cererii, și aceste aspecte nu pot fi verificate decât de către instanța de control judiciar.

Recurenta consideră că, în mod greșit, titularul acțiunii disciplinare a apreciat că în unele dosare nu ar fi existat o cerere de preschimbare a termenului de judecată, cu referire la dosarul nr.24/ /2011, însă acest aspect nu este de natură să atragă răspunderea disciplinară, întrucât cauza a fost înregistrată ulterior intrării în vigoare a Legii nr.202/2010, astfel încât preschimbarea se putea face chiar și din oficiu, fără citarea părților. În ceea ce privește dosarele nr.1477/ /2010 și 1800/ /2010, s-a susținut că, deși acestea fuseseră repartizate inițial unui alt complet, datorită faptului că judecătorul titular era în concediu de odihnă, cererea de preschimbare cât și fondul cauzei urmau a fi soluționate de completul desemnat de către președintele instanței, situație ce se regăsește în speță.

Cu referire la încălcarea dispozițiilor art.125 alin.1 Cod procedură civilă, recurenta a arătat că judecătorul are obligația de a dispune întocmirea listelor de ședință, însă atribuțiile de întocmire și afișare revin personalului auxiliar al instanței.

A mai arătat recurenta, referitor la încălcarea art. 68 alin. 1 din Codul de procedură civilă, că la data soluționării pe fond a cererii de chemare în judecată, a fost verificată și constatată îndeplinirea calității de reprezentant a avocatului menționat în cerere, constatându-se existența la dosar a înscrisului doveditor al raporturilor de reprezentare.

În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 167 alin. 2 din Codul de procedură civilă în dosarul nr. 209/ /2011, s-a arătat că la soluționarea cauzei au fost avute în vedere înscrisurile depuse la dosar până la închiderea dezbaterilor, soluția neputând fi influențată de certificatul de atestare fiscală, depus după închiderea dezbaterilor, act care, nefiind relevant pe fondul cauzei, nu este de natură să atragă pronunțarea unei altfel de soluții.

Cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 220, art. 223 și art. 224 din Codul de procedură civilă, recurenta a arătat că nu a procedat la administrarea probei cu interogatoriu, așa cum s-a reținut în hotărârea instanței de disciplină și astfel cum aceasta este reglementată de dispozițiile legii procesual civile, ci a verificat poziția procesuală a părților cu privire la cererea de chemare în judecată, acest aspect putându-se realiza și față de mandatarul părții.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 54 alin. 2 din Legea nr. 7/1996 a cadastrului și publicității imobiliare s-a arătat că, potrivit articolului sus-menționat, hotărârile judecătorești privitoare la dreptul de proprietate se transmit Oficiului de Cadastru și Publicitate Mobiliară de către instanțele judecătorești, însă atribuția comunicării hotărârii revine personalului auxiliar și, în consecință, nu poate fi atrasă răspunderea personală a recurente pentru acest fapt.

Față de împrejurarea că, în ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art. 129 din Codul familiei la soluționarea dosarului nr. 1800/ /2010, nu a fost obținut avizul autorității tutelare, recurenta a opinat că în hotărârea instanței de disciplină se face confuzie între instituția tutelei și cea a curatelei, avizul autorității tutelare fiind necesar numai în situația în care minorul era reprezentat de un tutore, în speță acesta fiind reprezentat de curator.

Referitor la încălcarea dispozițiilor Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, recurenta a apreciat că instanța de disciplină nu a reținut în cuprinsul hotărârii atacate că în vreuna din cauzele soluționate nu ar fi fost achitată taxa de timbru aferentă conform dispozițiilor legale, arătând că niciun dosar nu a fost soluționat fără stabilirea taxei judiciare de timbru conform legii și, în consecință, nu poate fi reținută vinovăția sub acest aspect.

În ceea ce privește calitatea procesuală activă și pasivă, recurenta a susținut că nelegalitatea unei hotărâri în ceea ce privește lipsa calității procesuale este o prerogativă dată de lege exclusiv în competența instanțelor de control judiciar și nu a instanței de disciplină.

În ceea ce privește abaterea disciplinară reglementată de art. 99 lit. h din Legea nr. 303/2004, recurenta a susținut că instanța disciplinară a făcut o individualizare greșită a sancțiunii care i-a fost aplicată, apreciind eronșt gravitatea faptelor reținute.

În detalierea acestei susțineri, recurenta a arătat că în hotărârea atacată nu s-a dovedit că ar fi acționat cu rea-credință, întrucât, pe de o parte, normele procedurale nu au fost încălcate, iar, pe de altă parte, chiar dacă au existat vicii procedurale acestea nu au fost săvârșite cu intenție, fiind înlăturate de caracterul definitiv al hotărârilor pronunțate ca urmare a neexercitării căilor de atac de către părțile interesate.

De asemenea, recurenta a mai arătat că nu i se poate imputa grava neglijență în administrarea actului de justiție, întrucât aceasta ar fi trebuit raportată, printre altele, la existența unui prejudiciu și, din acest punct de vedere, nicio parte din dosarele soluționate nu a reclamat suferirea vreunui prejudiciu prin hotărârile pronunțate de aceasta.

În concluzie, recurenta a susținut că nu poate fi angajată răspunderea disciplinară, deoarece, sub aspectul elementului constitutiv al laturii subiective, nu

se poate reține încălcarea cu intenție a vreunei norme procesual civile, intenție care să definească printr-o legătură de cauzalitate producerea unui rezultat prejudiciabil vreunei părți.

Față de cele arătate, recurenta a solicitat admiterea recursului, modificarea în tot a hotărârii atacate în sensul respingerii, ca neîntemeiate, a acțiunii disciplinare formulate împotriva sa, iar în măsura în care se va constata că există abateri, a solicitat modificarea în parte a hotărârii atacate, în sensul aplicării unei sancțiuni disciplinare mai puțin drastice.

Analizând hotărârea atacată în raport cu actele și lucrările dosarului și cu reglementările legale incidente, prin prisma motivelor de recurs invocate, Înalta Curte constată următoarele:

Prealabil examinării motivelor de recurs invocate, se impun a fi făcute câteva precizări, cu referire la condițiile angajării răspunderii disciplinare în ipoteza reglementată de art.99 lit h teza I din Legea nr.303/2004.

Sub acest aspect, este de observat că pentru angajarea răspunderii disciplinare este necesar ca fapta ce constituie abatere disciplinară să întrunească elementele constitutive, cu referire la latura obiectivă, latura subiectivă și legătura de cauzalitate între fapta săvârșită și rezultatul produs, iar în ceea ce privește vinovăția, aceasta trebuie constatată în mod cert, în baza probatoriului administrat în cauză.

În ceea ce privește abaterea disciplinară constând în nerespectarea normelor de procedură, este necesar a fi făcută distincția între încălcarea normelor de procedură ca și greșeală de judecată, pe de o parte, greșeală ce poate fi cenzurată pe calea controlului judiciar și pe de altă parte, nerespectarea normelor de procedură, în context disciplinar.

Așa fiind, în cadrul primei critici formulate, recurenta a susținut, în esență, că prin modalitatea de soluționare a cererilor de preschimbare a termenului de judecată și ulterior soluționarea pe fond a cauzelor, nu a încălcat dispozițiile art.153 Cod procedură civilă, apreciind astfel că nu se face vinovată de săvârșirea abaterii disciplinare reținute în sarcina sa.

Din această perspectivă, se constată că situația de fapt a fost corect reținută de către instanța disciplinară, iar sub aspectul laturii subiective, se poate considera că măsurile dispuse de către recurentă în cauzele ce au făcut obiectul cercetării sunt expresia relei credințe în exercitarea funcției, prin nesocotirea dispozițiilor legale referitoare la preschimbarea termenului de judecată și repartizarea aleatorie a dosarelor.

Însă, nu pot fi reținute susținerile instanței disciplinare referitoare la temeinicia motivelor cuprinse în cererile de preschimbare, acesta fiind atributul

exclusiv al instanței, a cărei soluție poate fi cenzurată doar în căile de atac și nu poate face obiectul acțiunii disciplinare.

Revenind la criticile formulate, se constată că în adevăr, prin încuviințarea cererilor de preschimbare a primului termen de judecată, și soluționarea dosarelor în aceeași zi de către judecătorul din planificarea de permanență, se ajunge la situația în care părțile au posibilitatea de a alege completul de judecată, modificând astfel repartizarea aleatorie efectuată conform programului ECRIS.

Deși modalitatea de lucru reținută ca abatere în sarcina recurente ar putea fi justificată prin urmărirea de către aceasta a respectării principiului celerității soluționării cauzelor, astfel cum s-a susținut, nu același lucru se poate spune despre soluționarea de către aceasta a cauzelor în care a dispus preschimbarea termenului de judecată și le-a soluționat pe fond, cauze ce fuseseră inițial repartizate unui alt complet.

În strânsă legătură cu cele arătate anterior, va fi analizată și abaterea disciplinară prevăzută de art.99 lit.m din Legea nr.303/2004 reținută în sarcina recurente.

Astfel, este de menționat că potrivit art.99 alin.8 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, cererile de preschimbare a primului termen de judecată se soluționează de către completul de judecată care a fost legal învestit, ca urmare a repartizării aleatorii a dosarelor, iar potrivit art.53 din Legea nr.303/2004, repartizarea cauzelor se face în mod aleatoriu, în sistem informatizat, cauzele repartizate unui complet de judecată neputând fi trecute unui alt complet decât în condițiile legii.

Așa fiind, se constată că prin procedura preschimbării termenului de judecată, au fost încălcate dispozițiile legale sus menționate, modificându-se repartizarea aleatorie efectuată conform programului ECRIS, prin transferul cauzelor de la completul căruia îi fuseseră inițial repartizate, la completul judecătorului V A.

În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art.220, 223 și 224 Cod de procedură civilă, se constată că situația de fapt a fost corect reținută, și în adevăr, administrarea probei cu interogatoriu curatorilor desemnați în cauză sau procuratorilor, contravine dispozițiilor legale menționate ce reglementează interogatoriul ca mijloc de probă, ce poate fi luat reprezentantului legal numai pentru actele încheiate și faptele săvârșite în această calitate și nu pentru faptele personale ale părților pe care le reprezintă.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art.68 alin.1 Cod de procedură civilă, se constată de asemenea a fi fost corect reținută, având în vedere lipsa de la dosarul cauzei a împuternicirii avocațiale a avocatului ce a pus concluzii în fața

instanței, lipsă ce nu poate fi complinită ulterior, prin depunerea în fața instanței de recurs a fotocopiilor contractelor de asistență juridică (filele 24,25).

Amânarea pronunțării hotărârii pentru ca părțile să depună înscrisuri constituie o încălcare a dispozițiilor art.167 alin.2 Cod procedură civilă, prin prisma principiilor fundamentale ce guvernează procesul civil, respectiv principiul contradictorialității și principiul dreptului la apărare.

În ceea ce privește încălcarea dispozițiilor art.18 alin.1 și art.3² din Legea nr.146/1997, se constată de asemenea a fi fost corect reținute, având în vedere că obligația stabilirii cuantumului taxei judiciare de timbru revine instanței de judecată, iar în cazul cererilor prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri care țin loc de act autentic de înstrăinare a unor bunuri imobile, instanța are obligația de a solicita extras de carte funciară sau certificat de sarcini, respectiv certificat fiscal și dovada debitelor la zi ale cotelor de contribuție la cheltuielile asociației de proprietari.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art.54 alin.2 din Legea nr.7/1996, deși situația de fapt a fost corect reținută, nu poate fi imputat judecătorului faptul că nu s-au comunicat respectivele hotărâri Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară, obligația revenind personalului auxiliar al instanței, fiind adevărat însă că, judecătorul cauzei trebuia să manifeste diligență în controlul acestei operațiuni de comunicare a hotărârilor.

Cu privire la încălcarea dispozițiilor art.68 și urm. din Legea nr.36/1995, motivat de împrejurarea că pârâta judecător nu ar fi stabilit calitatea procesuală pasivă a uneia dintre părți și nu a justificat în considerentele hotărârii cum a operat transmiterea dreptului de proprietate, Înalta Curte constată că acestea sunt aspecte ce țin de soluționarea pe fond a cauzei, aspecte ce exced controlului instanței de disciplină.

În raport de cele reținute anterior, va fi înlăturată însă susținerea recurentei potrivit căreia prin modalitatea de soluționare a cauzelor nu s-ar fi produs niciun prejudiciu părților, aspect confirmat de faptul că nu au fost declarate căi de atac împotriva acestor hotărâri, întrucât valoarea socială lezată o reprezintă relațiile sociale referitoare la realizarea actului de justiție, în sens larg, ce presupune respectarea de către judecător a prevederilor legale și pe cele ce rezultă din regulamente.

Dacă, așa după cum s-a arătat în cele ce preced, situația de fapt a fost corect stabilită sub aspectul existenței faptei, conduitei ilicite, vinovăției și legăturii de cauzalitate dintre ele, nu în același mod s-a realizat circumstanțierea în ceea ce privește contextul și cauzele care au condus la această situație.

Examinându-se cauza în ansamblu, în raport cu prevederile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, cu criticile formulate de recurentă vizând nelegalitatea

individualizării sancțiunii, se constată că, la individualizarea sancțiunii aplicate judecătorului V A , nu s-au respectat pe deplin criteriile ce trebuiau avute în vedere în acest moment procesual din faza adoptării soluției.

Sub acest aspect, este de observat că, sancțiunea disciplinară „excluderea din magistratură” aplicată recurentei în temeiul art. 100 lit.d) din Legea nr. 304/2004, republicată, este cea mai severă dintre sancțiunile disciplinare ce se pot aplica magistraților, iar potrivit art. 47 alin. (3) teza finală din Legea nr. 317/2004, republicată, la aplicarea sancțiunii disciplinare prevăzute de lege, un criteriu de care instanța de disciplină trebuia să țină seamă, pe lângă gravitatea abaterii disciplinare îl reprezintă și circumstanțele personale ale magistratului, deci întregul context în care s-au săvârșit abaterile respective.

Astfel, deși în motivarea individualizării sancțiunii aplicate, s-a arătat că au fost avute în vedere și circumstanțele personale ale pârâtei judecător, instanța disciplinară nu a reținut existența unor împrejurări de natură a conduce la aplicarea unei sancțiuni mai puțin grave, aspecte relevate de opinia separată formulată în cauză și care trebuiau avute în vedere de instanța de disciplină, în scopul individualizării corecte a sancțiunii aplicate.

În acest sens, sunt de reținut concluziile rapoartelor privind activitatea desfășurată de Judecătoria R în anii 2009, 2010, din care rezultă volumul de activitate al pârâtei judecător, numărul cauzelor soluționate, precum și operativitatea net superioară în raport cu ceilalți judecători, respectiv 96,80% în anul 2009, respectiv 110% în anul 2010.

Totodată, este de observat că, în afara activității de judecată, pârâta judecător a îndeplinit atribuțiile președintelui instanței în lipsa acestuia, ceea ce demonstrează disponibilitatea acesteia și pentru îndeplinirea altor sarcini de serviciu, astfel cum rezultă din caracterizarea președintelui instanței (fila 46).

Nu este lipsit de relevanță nici faptul că în întreaga activitate de judecător, de aproape 15 ani, recurenta nu a mai fost sancționată disciplinar și nici nu au fost formulate împotriva sa sesizări sau plângeri din partea justițiabililor.

Ținând cont de toate aceste împrejurări care, în mod obiectiv trebuiau a fi avute în vedere la individualizarea sancțiunii aplicate, fără a fi minimalizate gravitatea faptelor astfel cum au fost reținute anterior și vinovăția recurentei, precum și legătura de cauzalitate între ele, Înalta Curte constată că trebuie să se aprecieze asupra posibilității de a i se aplica o sancțiune care să nu o îndepărteze din magistratură dar care, în același timp, să-i atragă atenția asupra gravității abaterilor comise și a consecințelor acestora.

Ca urmare, față de prevederea de la art. 100 din Legea nr.303/2004, republicată, potrivit căreia sancțiunile ce se pot aplica trebuie să fie proporționale cu gravitatea abaterilor, apare necesar să se reevalueze sancțiunea disciplinară

72

stabilită judecătorului V A , în sensul de a i se aplica o altă sancțiune, mai puțin gravă.

În consecință, în baza art. 49 alin. (2) și art. 47 alin. (4) din Legea nr. 317/2004, republicată, coroborat cu art. 312 alin. (1) teza 1 din Codul de procedură civilă, urmează ca recursul să fie admis numai pentru considerentele expuse vizând individualizarea sancțiunii, în sensul înlocuirii sancțiunii excluderii din magistratură, aplicată recurente, cu sancțiunea mutării disciplinare pentru o perioadă de 3 luni la Judecătoria B , conform art.100 lit.c) din Legea nr.303/2004.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Admite recursul declarat de V A , judecător la Judecătoria R , împotriva hotărârii nr.13/J din 19 octombrie 2011 a Consiliului Superior al Magistraturii –Secția pentru Judecători.

Modifică hotărârea, în sensul că înlocuiește sancțiunea excluderii din magistratură prevăzută de art.100 lit.d) din Legea nr.303/2004 cu sancțiunea mutării disciplinare pentru o perioadă de trei luni la Judecătoria B , conform art.100 lit.c) din Legea nr.303/2004.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 23 aprilie 2012.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTORI: